

Nouria får skjuts till skolan.

Nouria gick i hemlig skola

Åskan dundrade och regnet piskade ner över lerhusen i byn Ghani Khel natten då hon föddes för fjorton år sedan. Flickans pappa, Khan Wali, höll upp henne i skenet av en gaslykta och lovade:

– Du ska få samma möjligheter som en pojke, få gå i skolan och lära dig ett yrke.

Flickans namn blev Nouria. Det betyder ljus på arabiska. ”Hon ska bli en förebild för andra flickor”, skrev pappan på baksidan av koranen, islams heliga bok, natten hon föddes.

Aren gick. Nouria fyllde sju år och började i en skola som byggts av Sakena Yacoobis organisation AIL. Nouria var bra på att läsa och skriva, men hade svårare med matematik. Hon älskade skolan, där pojkar och flickor gick i samma

klass. Men en dag när Nouria kom till skolan, satt en lapp fastnaglad med en kniv på dörren. ”Skolan är stängd. Vi skär halsen av dom som skickar sina barn hit”, stod det.

Nouria, som hunnit bli 11 år, förstod vad det innebar.

Nouria, 14

FAVORITRÄTT: Godis.

BÄSTA VÄN: Min kusin Fatima.

VILL BLI: Lärare.

TYCKER OM: Skolan, poesi, sagor, godis.

AVSKYR: Krig.

FAVORITDJUR: Tigrar och örnar.

Talibanerna hade stängt skolan! Hon sprang hem och berättade det för pappa. Samma dag dök talibansoldater upp i byn. De gick från hus till hus och sa att de tagit över byn. Ingen fick trotsa deras order.

– Dom hade stora skägg och svarta turbaner. Och många vapen... pistoler, gevär och raketgevär. Jag var ledsen och rädd för vad som skulle hända, berättar Nouria.

Tog maten

Talibanerna började våldgästa folk i byn. Sent på kvällarna kom de och knackade på. ”Ge oss mat”, sa de, ”annars slår vi ihjäl er”. Eftersom de var många och beväpnade

→ vågade folk inte annat än lyda. Nourias pappa bad mamma Amina att duka fram allt de hade. Ris, fårstek, russin, nötter och grönsaker. Nouria höll sig gömd, men spanade genom en glipa i ett förhänge. Där satt soldaterna och glufsade i sig familjens mat. Sen försvann de ut i natten. Gång på gång hände samma sak. Familjen fick ont om mat och Nouria somnade ofta hungrig.

Hemlig skola

Skolan förblev stängd. Tills Nourias pappa och lärarna på Sakena Yacoobis skola kom på en plan för att kunna ha lektioner i smyg.

– Vi samlades en handfull elever och en lärare hemma i någons kök eller vardagsrum. För att kunna gå dit utan att bli upptäckta låtsades vi ha ärenden. Skolböckerna gömde vi under våra burkor. Sen gick vi hem igen, en efter en, inte i grupp. Det var hemskt, men också lite spännande. Vi litade inte på alla i byn, en del grannar ställde sig på talibanerna sida och tyckte inte att flickor ska gå i skola, minns Nouria.

I över ett år styrde talibanerna byn och Nouria gick i den hemliga skolan. Så en dag kom en nyhet på radion. Talibanledaren för männen

som terroriserade byborna hade dödats i en strid. Nu kunde Nouria och de andra barnen andas ut. Skolan kunde öppna igen, i sin vanliga byggnad med klassrum, bänkar och svart tavla. De bybor som hade stött talibanerna flydde.

Framtidsdrömmar

Två år har gått och Nouria har blivit 14 år. Hon har nyligen flyttat till sin farfar i storstaden Herat för att börja i en ny skola. I byn kan man bara läsa till årskurs sex. Nouria drömmer om att bli lärare och utbilda flickor om deras rättigheter:

– Tyvärr har flickor inte samma möjligheter som pojkar i Afghanistan. Men det borde inte vara någon skillnad. Vi är jämlika. Det har jag lärt mig i Sakena Yacoobis skola. Utan den hade jag inte ens kunnat skriva mitt eget namn.

Nourias föräldrar saknar henne, eftersom hon bor så långt hemifrån, men det är det värt, säger hennes pappa.

– Min dotter ska bli en förebild, ett ljus för andra barn. Det lovade jag när hon föddes. Då måste hon gå i en bra skola, även om det innebär att vi inte kan ses varje dag. Det är som poeten säger: ”En vacker blomma har ofta en taggig stjälk”. 🌍

– Min dotter ska bli en förebild, ett ljus för andra barn. Det lovade jag när hon föddes, säger Nourias pappa.

